

De jongste kende mij niet meer

De straf zit er op en de celdeur gaat open. Eind goed, al goed? Niet altijd. Vooral voor moeders is het vaak moeilijk om na een gevangenisstraf de draad weer op te pakken. Voor hen zoekt Humanitas moedermaatjes, vrijwilligers die de exgedetineerde moeders een steuntje in de rug geven.

Toen Wendy opgepakt werd had ze haar zoontje van een jaar oud bij zich. Moeder en kind gingen samen naar het politiebureau. Het jongetje was zich nergens van bewust toen hij door zijn tante werd meegenomen. Maar Wendy's wereld stortte in. „Het leek alsof de hele wereld in elkaar zakte. Ik had een brok in mijn keel.” Ze was zojuist gearresteerd en het zou nog een jaar duren voor ze haar kinderen weer zou zien. „Ik vond het te zwaar om de kinderen naar de gevangenis te laten komen en ze dan weer te laten gaan. Ik had wel contact met ze, maar via de telefoon en met brieven. In het begin dachten ze dat ik op vakantie was.” Een jaar lang zit de Amsterdamse in een gesloten gevangenis. Daarna brengt ze een half jaar door in een open instelling waar ze buiten de muren werkt en ze elk weekend naar huis mag. Na die zes maanden volgt nog een periode van huisarrest. Een band om haar enkel registreert elke stap die ze zet. De hereniging met haar kinderen is er niet een uit de geromantiseerde Hollywoodscripts. „Het was zwaar, echt heel zwaar. Je moet echt wennen. Ik was een jaar lang zonder de kinderen geweest, mijn jongste kind kende me niet eens meer. Dat had ik eigenlijk ook wel verwacht, hij was zo jong. Ik voelde me schuldig, omdat ik voor mijn gevoel mijn kinderen in de steek gelaten had,” vertelt ze. Inkomen, opvoeding, een huis vinden, vaak is alles een probleem in die eerste dagen van vrijheid. In de gevangenis is Wendy in contact gekomen met Humanitas. Deze organisatie werkt samen met partners als stichting Exodus en stichting Zorgconcept binnen het project Toekomst in Balans voor vrouwen die binnenkort uit detentie komen of net vrijgelaten zijn uit de gevangenis. Humanitas neemt daarbij het onderdeel Gezin in Balans voor zijn rekening. In de gevangenis krijgen de moeders bezoek en informatie, na de vrijlating worden ze begeleid door een moedermaatje. Het motto hierbij is: 'Als de moeder beter in haar vel zit, gaat het ook beter met de kinderen'. „Leeftijd en opleiding is niet belangrijk voor een moedermaatje,” vertelt Cecilia van der Geest, coördinator van Gezin in Balans. „Wel moet ze ervaring hebben met het opvoeden van kinderen en stevig in haar schoenen staan. Ook moet ze 'op haar handen zitten', ze moet niet alles overnemen.” Niet alle ex-gevangenen komen in aanmerking voor een moedermaatje. „Vrouwen die verslaafd zijn, zware psychische problemen hebben of gezeten hebben voor een delict dat te maken had met hun kind kunnen wij niet begeleiden. Dat gaat boven onze pet.” Wendy wordt in contact gebracht met moedermaatje Vera. Volgens Wendy is zij als een buurvrouw, maar dan met een beetje meer. „Met haar kan ik praten over wat er allemaal is gebeurd. Ik voelde me bij Vera direct op mijn gemak. Ik kan met haar over alle problemen die ik met mijn kinderen heb praten. Zij geeft me advies.” Vera vindt zelf dat adviseren niet haar voornaamste taak is. „Ik heb vooral geluisterd, dat is mijn rol. Als ik advies geef is dat vanuit mijn eigen ervaring met dingen waar ik zelf tegenaan gelopen ben. Mijn insteek om me op te geven voor dit werk is dat ik vroeger zelf heel veel heb gehad aan een vriendin.” Humanitas heeft altijd vrijwilligers nodig. In Amsterdam staan vrouwen als Wendy nu op de wachtlijst. Zij is blij dat ze zelf wel een moedermaatje kreeg. „Het is belangrijk dat ze vrouwen steunen die echt hulp nodig hebben.”

Nicole Weidema

Omwille van privacy zijn de namen Wendy en Vera gefingeerd. Mensen met belangstelling voor het werk als moedermaatje nemen contact op met Annemarie Geelhoed, 06-53198270 of dti@gezin-in-balans.nl

---